

Arrest

nr. 313 599 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat R. JESSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Libische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 12 juni 2022, dient op 17 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 juni 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 6 maart 2024.

1.3. Op 12 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 12 april 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Amazigh te zijn, u bent atheïst. U bent geboren op 27 mei 1996 in Wazin, Nalut district, en heeft 4 broers ([R.], [Z.], [A.], [S.]) en 2 zussen ([N.], [N.]). U ging naar school, naar de moskee, en studeerde de Qur'an op jonge leeftijd. U werkte het middelbaar af en werkte bij uw vader in zijn auto-onderdelenwinkel in Wazin. Uw broer [A.] zat bij de verkeerspolitie, [R.] had zijn eigen garage, hij werkte als mecanicien. [Z.] en [S.] waren vrijwilligers bij de troepen van Qaddafi tijdens de opstanden van 2011.

Toen de opstanden in 2011 begonnen was de regio rond Wazin een oorlogsgebied. Uw familie en u vertrokken dan rond maart-april 2011 uit Wazin via Oujeila naar Tripoli. In de periode van jullie verblijf in Tripoli meldden uw broers [Z.] en [S.] zich aan als vrijwilligers voor het leger van Qaddafi. Na een korte training werd [Z.] naar Zantaa gestuurd, [S.] naar Benghazi. Na de opstanden vluchtten uw broers naar Egypte samen met een legereenheid. Zij zijn nog steeds in Egypte. De rest van de familie verbleef uiteindelijk in Tripoli tot begin 2014.

Wanneer u en uw familie terugkeerden naar Wazin in 2014, begonnen de pesterijen tegen uw familie omwille van de toetreding van uw broers [Z.] en [S.] bij de Qaddafi-troepen. Uw vader werd zo tegengehouden aan de grens met Tunesië, ze scholden hem uit en noemden hem een man van Qaddafi. Ook viel de milite van Nalut uw huis 4 à 5 keer per maand binnen om uw broers te zoeken. Daarbij gebruikten ze geweld, zo duwden ze eens uw moeder zodat die op de grond viel. Ze noemden jullie ook "de mannen van Qaddafi", en zeiden dat jullie de dood verdienden. Uw vader liet een proces-verbaal opstellen naar aanleiding van deze 'eerste inval'. Hij zei u in dat jaar dat u Libië zou moeten verlaten omwille van die pesterijen, maar u weigerde.

Rond begin 2015 zat u op een stoel voor de winkels die tegenover uw huis gelegen waren. Een voertuig stopte dan, mannen stapten uit en gaven u de opdracht mee te komen. U weigerde en rende weg, waardoor ze in de lucht schoten. U struikelde en bent gevallen waarna ze u sloegen met de kolf van een Kalasjnikov en u staken met een mes. Omdat er veel mensen in de buurt waren konden ze u niet meenemen, ze lieten u dan achter. In de periode daarna ging u niet zo vaak naar buiten in Wazin, alleen om iets te kopen, en dan ging u ook meteen naar huis terug. In die periode verbleef u ook meer in Tripoli dan in Wazin. De milities behorend tot Nalut bleven regelmatig naar uw huis komen en beschoten Reda eens in het centrum van Wazin waardoor hij door scherven geraakt werd in het been.

Op 8 juni 2016 werd u ontvoerd door de milite nadat u inkopen was gaan doen in het centrum van Wazin met de auto van uw broer. U werd klemgezet door twee auto's, u werd geslagen en meegenomen naar hun hoofdkwartier. Uw vader liet toen een proces-verbaal opstellen door de politie. U werd opgesloten, mishandeld, valselijk beschuldigd en ze probeerden u te verkrachten. U had geen contact met uw familie op dat moment. Na 10 à 11 maanden werd u overgebracht naar een andere stad, namelijk Zantaa. U werd in totaal 14 à 18 maanden vastgehouden, tot u kon ontsnappen met iemand anders nadat uw vader smeergeld had betaald. In de periode van uw vasthouding kwamen de milities nog naar uw huis.

Na uw ontsnapping bent u naar Tripoli gegaan, waar u anderhalve maand verbleef, om dan vervolgens naar Subrata te gaan. Uw vader had contact opgenomen met een smokkelaar; in afwachting van uw vertrek uit Libië verbleef u daar op hotel. U verliet Libië vervolgens illegaal via de zee in september 2017. U ging dan via Italië naar Frankrijk, waar u op 8 december 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd afgewezen. Op 9 juni 2022 verliet u Frankrijk en kwam u naar België waar u op 17 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indient.

Na uw vertrek uit Libië vielen ze het huis binnen bij uw oom in Tripoli en vielen ze uw huis in Wazin gedurende 6 maanden om de 2 à 3 dagen binnen. Daarnaast vielen ze uw broers nog lastig. Ze zeiden hen dat u uw schuld had bevestigd door te vertrekken en vertelden uw vader dat u zich beter zou aangeven omdat u anders het ergste kon verwachten van hen. Verder gaan de pesterijen door tot op heden. Uw broer [Z.] is naar Tripoli verhuisd, maar uw broer [R.] woont nog steeds in Wazin in de ouderlijke woning.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende kopieën van documenten voorgelegd: uw geboortecertificaat, een deel van het familieboekje van uw vader, uw vaders en moeders paspoort, de geboortecertificaten van [Z.] en [S.], attest dat u asiel hebt aangevraagd in Frankrijk, twee processen-verbaal (dd.2014 en 2016) van uw vader bij de politie tegen de milite van Nalut.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan op het CGVS dat u vreest vervolgd te worden door de Nalut militie en de milities die met hen in contact staan omwille van uw broers die voor Qaddafi vochten én door uw familie omwille van uw atheïsme. U heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt.

Een eerste element is de **vervolging door de Nalut militie**. U verklaart dat de Nalut militie uw familie "pestte", dat u werd geslagen en met een mes gestoken in 2015 door leden van deze militie en werd ontvoerd en vastgehouden in 2016-2017 door deze militie. U heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt.

Ten eerste valt op dat de vervolging van de militie u disproportioneel veel meer raakt in vergelijking met de rest van uw familie. U verklaart over uzelf dat de militie u één keer ontvoerden en 14 à 18 maanden opsloten, en dat ze daarvoor al één keer hadden gepoogd u te ontvoeren, waarbij ze u sloegen en neerstaken (CGVS, p. 8-10). U gevraagd naar wat er met uw familie gedurende al die jaren allemaal is gebeurd, komt u niet verder dan dat ze huiszoekingen deden, dat uw moeder eens werd geduwd, dat ze uw vader tegenhielden aan de grens, en dat ze eens uw broer in het been hebben geschoten. U gevraagd naar de woonplaats van uw familie, verklaart u: "Het laatste gesprek was met moeder via een oom. Ze vertelde mij dat [A.] naar Tripoli was verhuisd omwille van de pesterijen. [R.] is nog in Wazin. De zussen zijn gehuwd en wonen bij hun mannen." U gevraagd naar wie van uw ooms nog in uw dorp Wazin wonen, verklaart u: "[K.], [H.], [a.-H.]. Mijn grootouders langs moederszijde, opa overleden, oma nog in leven." (CGVS, p. 4, 8-12).

Het is dus duidelijk dat u nog heel wat directe familieleden en verwanten heeft die nog in het dorp leven. Uit uw beschrijving van de gebeurtenissen die u en uw familieleden hebben ervaren, is het duidelijk dat u **systematisch bent geïsoleerd geweest waarbij geweld niet werd geschuwd, terwijl uw familie relatief gezien geen zwaarwichtige problemen** zou hebben gekend. Zeker gezien u verklaart dat de reden van vervolging louter de familieband is met uw broers [Z.] en [S.] (omwille van hun vrijwillige dienst bij het Qaddafi-leger), overtuigen uw verklaringen over 'het grote verschil' in uw vervolging en die van uw familieleden geenszins. Er kan toch verwacht worden dat ze heel de familie ongeveer even hard zouden aanpakken in dit geval, of dat ze dan tenminste na uw vertrek uw familie harder zouden hebben aangepakt. Dat zulks niet blijkt uit uw verklaringen is dan ook niet geloofwaardig. U gevraagd waarom ze u specifiek viseren in heel de familie, komt u niet verder dan: "Tijdens alle invallen was ik altijd thuis, ik probeerde hun tegen te houden, ik schold ze uit... vandaar." Dit is evenmin geloofwaardig. Immers, indien u zich zo zou gedragen ten overstaan van een militie die jullie huis binnenvalt met wapens én die jullie regio controleert, kan er toch verwacht worden dat ze ter plekke meteen actie zouden hebben ondernomen tegen u, in plaats van in 2015 en 2016 (CGVS, p. 8, 12). Gezien uw verklaringen niet overtuigen over waarom u dusdanig disproportioneel werd geïsoleerd in vergelijking met al uw andere familieleden, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw vervolging en die van uw familie in het algemeen. Met andere woorden kan dus niet geloofd worden dat u of uw familie vervolgd zouden zijn geweest omdat uw broers bij het leger van Qaddafi zouden hebben gediend.

Ten tweede zijn de incidenten in 2015 enerzijds en 2016-2017 anderzijds ook niet geloofwaardig. Wat betreft het incident in 2015 verklaart u dat de militie u dus wilden oppakken en ontvoeren, maar daar niet in slaagden en u enkel konden slaan en messteken toebrengen. U verklaart aangaande waarom ze u niet konden ontvoeren: "Omdat er veel mensen in de buurt waren, konden ze mij niet meenemen, ze lieten mij achter." U gevraagd om meer verduidelijking, komt u niet verder dan: "Ik werd geslagen, ze lieten mij achter, ik weet niet waarom." Uw verklaringen overtuigen dus niet, zeker gezien u verklaart dat de Nalut militie de hele regio controleerde (CGVS, p. 8-9). In het geval dat zo'n militie de controle heeft over de regio, kan er toch verwacht worden dat ze u zouden kunnen ontvoeren indien ze dit echt wilden, ongeacht of "er veel mensen in de buurt waren" of niet. Dat u dan slechts een zwakke verklaring geeft over de reden waarom ze u niet konden ontvoeren, overtuigt dan ook niet. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan dit door u beweerde incident.

Wat betreft uw ontvoering en detentie in 2016-2017 door de Nalut militie, kan er worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw vrijlating niet geloofwaardig zijn. U verklaart te zijn ontsnapt nadat uw vader smeergeld betaalde. U gevraagd over wat er na uw vrijlating nog gebeurde, verklaart u: "Daarnaast vielen ze mijn broers gewoon lastig. Ze zeiden tegen mijn broer: door zijn vertrek naar het buitenland heeft hij zijn schuld bevestigd. Ze zeiden ook tegen mijn vader dat het beter is voor mij om mij aan te geven bij hun, want het is beter als ik het zelf zou doen, anders moet ik het ergste verwachten van hen." en "Ja, die pesterijen gingen gewoon door, tot op heden." (CGVS, p. 11-12). Meer ernstige feiten vermeldt u niet. Echter, er kan toch verwacht worden dat, als ze u per sé willen vervolgen en u hieraan kon ontsnappen, de militie uw familie harder dan daarvoor zouden aanpakken, of ze onder druk zouden zetten om uw locatie te achterhalen. Dat u dan verklaart dat ze zoals gewoonlijk bleven verder doen, en dat er dus geen echte consequenties volgden op uw ontsnapping, is dan ook niet geloofwaardig. Er kan hier dus evenmin geloof aan worden gehecht. Deze observaties onderstrepen het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen.

Deze appreciatie wordt nog verder versterkt door uw **gedrag in de periode van vervolging**. In de periode tussen uw twee incidenten, dus tussen begin 2015 en midden 2016, verklaart u over uw gedrag: "Ik had toen mijn bewegingen gewoon verminderd, ik ging niet zo vaak naar buiten in Wazin, alleen maar om iets te kopen, en ik ging ook meteen naar huis dan. In die periode verbleef ik ook meer in Tripoli, meer dan in Wazin." Dit gedrag is fundamenteel tegenstrijdig met het gevaar dat de Nalut militie voor u zou betekenen. Zeker gezien u eerder al verklaarde dat die militie u had geslagen, neergestoken en u had proberen ontvoeren (CGVS, p. 9-10), kan er toch verwacht worden dat u meer voorzorgsmaatregelen, zoals volledig onderduiken, zou nemen zodat de Nalut militie u niet zouden kunnen vinden. Dat u dan verklaart dat u nog naar buiten ging om dingen te kopen, is dan ook helemaal niet geloofwaardig. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolging door de Nalut militie omwille van het werk van uw broers.

Een tweede element is uw **vrees ten opzichte van uw familie omdat u atheïst bent**. U verklaart dat u in 2019 atheïst bent geworden omdat u het niet eens was met de regels en restricties opgelegd door de islam. U werd atheïst nadat u sprak met een vriend in Frankrijk, Noah genaamd, en nadat u zelf wat algemene informatie over atheïsme had opzocht. U verklaart dat u niet gelooft in Allah, en dat uw broers u omwille hiervan bedreigd hebben nadat u het aan uw moeder had verteld. Ook vreest u gedood te worden in Libië omwille van uw afvalligheid (CGVS, p. 12-14). U heeft dit echter niet geloofwaardig gemaakt.

Het CGVS wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zijn geloof te hebben afgezworen, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze dit proces is geschied, alsook wat voor impact dit op hem persoonlijk heeft. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar het afwijken van de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, in dit geval de islam, maatschappelijk niet aanvaardbaar is en zware gevolgen kan hebben, daar deze afvalligheid in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. Er kan worden vastgesteld dat u slechts vage, niet doorleefde verklaringen kan afleggen over de redenen waarom u uw islamitische geloofsovertuiging hebt afgezworen. U gevraagd waarom u atheïst bent geworden, komt u niet verder dan: "Ik heb geen specifieke gedachten. Ik hou gewoon niet van beperkingen. Ik heb niet graag dat iemand bepaalt wat ik moet doen. In de islam zijn er veel beperkingen, ik wou gewoon een vrij leven hebben." U gevraagd over de impact die het had op uw leven daar u uit een islamitisch land komt, naar de moskee ging en Qur'an-lessen heeft gevolgd, komt u niet verder dan: "Het had geen impact op mijn leven eigenlijk, behalve de omstandigheden in het center. Ik zei niet dat ik atheïst ben omdat er veel moslims daar zijn, ik zei ook niets aan de sociaal assistente. Wat betreft mijn dagelijkse leven, ik heb eigenlijk rust gevonden in mijn leven, ik hoef niet het gebed te doen of mij druk te maken over andere zaken, in vergelijking met vroeger." (CGVS, p. 12-13).

U dan erop gewezen dat er toch verschillende moslims zijn die hun geloof niet praktiseren maar wel nog geloven in Allah, en u gevraagd het verschil uit te leggen tussen uw visie en de hunne, komt u ook niet verder dan: "Ik heb de islam verlaten en atheïst geworden, omdat ik het niet eens was met de regels van de islam, ik wou er niet meer over denken. Want als je iets doet, als je iets drinkt, dan ga je denken over islam, dan denk je ok islam verbiedt dat. Of als je overspel pleegt, dan ga je over de hel denken, ik ga dat niet doen. Nu drink ik eigenlijk met gerust hart, zonder na te denken over die regels." (CGVS, p. 5, 12-13). Uit het geheel van wat voorafgaat, kan niet blijken dat u uw islamitische geloofsovertuiging daadwerkelijk bent afgevalen. Immers, er kan toch verwacht worden dat u meer minder vage/oppervlakkige en meer diverse en persoonlijke argumenten zou kunnen geven over de redenen waarom u plots helemaal niet meer gelooft in een theologie die u sinds uw jeugd is aangeleerd. Dat u dan uw geloof zou hebben afgezworen louter omdat u de beperkingen niet aangenaam vindt, overtuigt dan ook geenszins. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde afvalligheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde motieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten (zie map documenten – documenten 1-9). Wat betreft de kopieën van uw geboortecertificaat; het familieboekje van uw vader; attest ter staving van uw asielaanvraag in Frankrijk, de paspoorten van uw ouders, de geboortecertificaten van [S.] en [Z.] (documenten 1-7), deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, die van uw familie, en uw asielaanvraag in Frankrijk, elementen die hier niet in twijfel moeten worden getrokken. Wat betreft de kopieën van de processen-verbaal die uw vader liet opstellen tegen de milities van Nalut (documenten 8-9), dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat stukken slechts waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat het kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie dus geen afbreuk.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden

gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakt gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de samenwerkingsplicht. Hij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat er geen grondige analyse werd doorgevoerd rekening houdend met zijn profiel.

Hij stelt dat hij de vervolging door de Nalut militie vreest omdat die zijn familie “pestte”, hij door hen werd geslagen, met een mes werd gestoken in 2015 en werd ontvoerd en vastgehouden in 2016-2017. Hij acht het onterecht dat dit niet geloofwaardig wordt bevonden.

Waar het disproportioneel geacht wordt dat hij gevisieerd werd in tegenstelling tot de rest van zijn familie, merkt hij op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet verteld heeft dat hij werkzaam was als ambtenaar.

Hij stelt dat het hem aangeraden werd om dit niet te vermelden. Hij zou gewerkt hebben als politieagent en hierdoor geveiseerd zijn geweest door de militie. Hij stelt zijn politiebade bij te brengen om zijn tewerkstelling te staven.

Hij wenst te benadrukken dat op de plaats waar hij woonde, iedereen elkaar kende en dat als iemand van de militie iemand iets wilde aandoen, men dit niet accepteerde en probeerde in te grijpen.

Hij geeft aan voor het overige te volharden in zijn verklaringen.

Uit alle voorgaande elementen blijkt volgens hem dat de commissaris-generaal haar onderzoek niet naar behoren heeft uitgevoerd, noch haar beslissing draagkrachtig in feite en in rechte heeft gemotiveerd. Hij besluit dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en minstens voor de subsidiaire bescherming.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Politiebade.

3.2. Op 2 september 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij volgende nieuwe stukken worden gevoegd:

- Kaart politie;
- Kaart politie vertaling;
- Bewijs uitbetaling loon;
- Bewijs uitbetaling loon vertaling;
- Bankuittreksels;
- Bankuittreksels vertaling.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollège dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de

betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest vervolgd te worden door de Nalut militie en de milities die met hen in contact staan omwille van zijn broers die voor Qaddafi vochten. Daarnaast vreest hij zijn familie omwille van zijn atheïsme.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat er geen reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Zij baseert zich hiervoor op volgende motieven:

- i) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de vervolging door de Nalut militie omwille van het werk van zijn broers omdat (a) hij niet kan overtuigen waarom hij dusdanig disproportioneel werd gevisieerd in vergelijking met al zijn andere familieleden; (b) de beweerd incidenten in 2015 enerzijds en 2016-2017 anderzijds niet geloofwaardig zijn nu in het geval de militie de controle heeft over de regio, er toch verwacht kan worden dat ze verzoeker zouden kunnen ontvoeren indien ze dit echt willen en nu er verwacht kan worden dat er consequenties zouden volgen na zijn ontsnapping; (c) verwacht kan worden dat hij meer voorzorgsmaatregelen zou nemen;
- ii) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaarde afvalligheid omdat (a) van iemand die beweert zijn geloof te hebben afgezworen, verwacht kan worden dat hij kan uiteenzetten om welke redenen en op welke wijze dit proces is geschied, alsook wat voor impact dit op hem persoonlijk heeft en (b) verzoeker slechts vage, niet doorleefde verklaringen kan afleggen over de redenen waarom hij zijn islamitische geloofsovertuiging heeft afgezworen;
- iii) De neergelegde documenten doen aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk omdat (a) de kopieën van zijn geboortecertificaat, het familieboekje van zijn vader, het attest ter staving van zijn asielaanvraag in Frankrijk, de paspoorten van zijn ouders, de geboortecertificaten van S. en Z. betrekking hebben op zijn identiteit, die van zijn familie, zijn asielaanvraag in Frankrijk en dit elementen betreffen die hier niet in twijfel worden getrokken; (b) de kopieën van de processen-verbaal, die zijn vader liet opstellen tegen de milities van Nalut, slechts waarde kunnen hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat niet het geval is en bovendien slechts kopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd.

4.3.3. Uit voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in zijn voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door erop te wijzen dat geen rekening gehouden werd met zijn profiel en verder te benadrukken dat hij de Nalut militie vreest, hij met een mes werd gestoken in 2015 en ontvoerd en vastgehouden werd in 2016-2017 blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Hij komt immers niet verder dan louter te volharden in zijn verklaringen, zonder hierbij de pertinente en draagkrachtige motieven hieromtrent in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat de militie verzoeker veel meer geraakt heeft in vergelijking met de rest van zijn familie. Indien de milities verzoeker werkelijk vervolgen omwille van zijn familieband met zijn broers Z. en S., zoals hij beweert (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5), is het in zijn geheel niet aannemelijk dat zijn familie, in vergelijking met hem, geen zwaarwichtige problemen heeft gekend. Verzoeker geeft immers aan dat de militie hem tegenhield in 2014 en zij wilden dat hij met hen meeging, maar dat hij kon ontsnappen, dat hij in 2015 werd geslagen en het de bedoeling was om hem te

arresteren of te ontvoeren (NPO, p. 9) en dat hij dan ook effectief werd ontvoerd en gedurende 14 à 18 maanden werd opgesloten (NPO, p. 10) terwijl zijn moeder eens geduwd werd en zijn vader eens werd tegengehouden en zijn broer in het been werd geschoten (NPO, p. 11). Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift geenszins dat het gaat om een dermate disproportionaliteit die de geloofwaardigheid ervan ondermijnt, maar stelt plots dat hij meer geveiseerd werd dan zijn andere familieleden omwille van zijn job als politieagent. Hij legt uit dat hij dit niet verteld heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud omdat hij aangeraden werd om dit niet te vermelden. Hij legt uit dat hij gewerkt heeft als politieagent en hierdoor geveiseerd werd door de militie. Bij zijn aanvullende nota voegt hij een kopie van zijn badge alsook de vertaling ervan (stuk bij verzoekschrift en aanvullende nota, stukken 1 en 2). Hij voegt daarnaast nog een bewijs van uitbetaling van zijn loon en bankuittreksels toe met vertaling om zijn tewerkstelling als politieagent verder te onderbouwen. Voormelde stukken volstaan echter niet om de tewerkstelling van verzoeker als politieagent aan te nemen nu het slechts gaat om kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en zij door knip- en plakwerk eenvoudigweg te fabriceren zijn. Bovendien biedt de voorziene vertaling van de badge geen zicht op de functie van verzoeker evenmin op de plaats waar hij tewerkgesteld zou zijn geweest. De bewijzen van betaling en bankuittreksels bevatten geen naam van de verzender van het loon en bovendien hebben die betrekking op de jaren 2023-2024, terwijl verzoeker ter terechtzitting verklaart politieagent te zijn geweest in 2016 tot aan zijn ontvoering datzelfde jaar. Gelet op zowel de authenticiteit als de inhoud van de desbetreffende stukken, kunnen zij verzoekers betoog, dat hij politieagent was, niet onderbouwen.

Gevraagd ter terechtzitting naar de duur van zijn tewerkstelling als politieagent gezien de geldigheidsduur van één jaar vermeld op de badge, legt verzoeker uit dat hij ook pas in 2016 politieagent is geworden. Het is allerm minst aannemelijk dat de militie hem omwille van die tewerkstelling in 2016 harder zou aanpakken nu diezelfde militie hem al in 2015 wilde arresteren of ontvoeren (NPO, p. 9). Verzoekers betoog, dat het omwille van zijn tewerkstelling in disproportioneel hard werd aangepakt in vergelijking met zijn andere familieleden, raakt kant noch wal.

Voorts kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hij zijn tewerkstelling niet eerder durfde te melden. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hij immers specifiek gevraagd waarom hij in heel zijn familie het hoofdoelwit was, waarop verzoeker aangaf dat hij degene was die tijdens alle invallen thuis was, hen probeerde tegen te houden en hen uitschold (NPO, p. 12). Het is allerm inst ernstig om middels het verzoekschrift een heel ander verhaal naar voren te schuiven, te meer hij expliciet de kans geboden werd dit reeds te melden tijdens het persoonlijk onderhoud.

Voorts kan verzoeker de verantwoordelijkheid voor het verzwijgen van bepaalde informatie niet bij derden te leggen. Het spreekt voor zich dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hijzelf aflegt. Van een verzoeker om internationale bescherming, die een dringende nood aan internationale bescherming stelt te hebben, mag immers worden verwacht dat hij wanneer hij in Europa om bescherming vraagt reeds van bij de aanvang alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure internationale bescherming. Dat verzoeker zijn ware activiteiten onvermeld liet ten overstaan van zowel de DVZ als het CGVS, doet niet alleen op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan, doch ook aan de overige verklaringen die hiermee onlosmakelijk verbonden zijn. Verzoeker verklaarde immers dat hij bij zijn vader werkte in zijn auto-onderdelenwinkel in Wazin, hij niet zo vaak buiten ging en hij ook vrienden had (NPO, p. 5) en dat het zijn broer A. was die bij de verkeerspolitie werkte (NPO, p. 4). Indien verzoeker werkelijk gelogen heeft over zijn werkzaamheden, zonder een dienstige verantwoording te bieden voor de reden hiervoor, komt de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen eveneens op de helling te staan. De reden van vervolging wijt hij plots aan zijn eigen tewerkstelling, terwijl hij die tijdens zij interviews en persoonlijk onderhoud nog verbond aan zijn familieband met zijn broers. Verzoekers betoog in het verzoekschrift, heeft aldus tot gevolg dat er in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen afgelegd bij de commissaris-generaal, waardoor de motieven in de bestreden beslissing, omtrent verzoekers vrees voor de militie, onverminderd en in zijn geheel overeind blijven.

De overige motieven, zijnde de motieven die betrekking hebben op verzoekers vrees omwille van atheïsme en de neergelegde documenten worden in hun geheel overgenomen daar zij onbesproken worden gelaten, steun vinden in de stukken van het administratief dossier en pertinent en draagkrachtig zijn.

Voorgaande vaststelling volstaat om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reël risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4.4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

*“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.*

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42

doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alfara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan

internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

4.4.3. Verzoeker, die bovenstaande motieven onbesproken laat en geen andersluidende informatie bijbrengt, maakt evenmin gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO